

บทนำ

ความรักของฉันที่มีต่อเธอคือการเดินทาง

- นිරนาม -

บทที่ 1

ไอระอุคุกรุ่นภายในปอด ฉันเดินเตร่ไปมาจนรถตู้กลางเหลือบมองข้างใน พินิจเงื่อมเงาในซอกหลังที่ชวนให้นึกถึงรถตู้อีกคันก่อนหน้านี้ รถคันนี้ว่างเปล่า แต่ในไม่ช้าฉันจะครอบครองพื้นที่ของมันคนเดียวตามลำพัง ดวงตาของฉันเริ่มร้อนผ่าวจากการจ้องดูเรือนจำในอนาคตของตัวเองจนฉันต้องรีบกะพริบตาถี่ๆ ครั้งนี้ฉันเป็นคนเลือกเองนะ ฉันย่ำเตือนตัวเอง

"เธอไม่จำเป็นต้องทำแบบนี้ก็ได้"

วิลพุดและกุมมือฉันไว้ นิ้วของเขาเคลียไล่ด้านในข้อมือและทำให้ชีพจรของฉันโลดแล่น ทันใดนั้นฉันก็รู้จักวิธีหายใจ ยามเมื่ออยู่กับเขาทุกอย่างจะง่ายดายขึ้นเสมอ ฉันจะทนได้แม้กระทั่งเรื่องนี้

ฉันพยักหน้าแม้ความกลัวจะเป็นเหมือนแท่งเหล็กร้อนเสียดแทงในกาย ฉันต้องใช้พลังทั้งหมดที่มีเพื่อเลื่อนมือออกจากการกอบกุมของเขาและยึดมั่นกับขอบประตู

"จำเป็นลิ"

"เราหาวิธีอื่นกันก็ได้"

"อย่าเลย วิธีนี้ได้ผลนะ"

แน่นอน เพราะมันเป็นความคิดของตัวเอง ฉันก็เลยเชื่ออย่างนั้น ฉันเกลียดกล่อมจนทุกคนยอม เถียงแย้งคำทักท้วงของพวกเขาจนทุกคนตกลง วิล แคลเซียน แทมรา เรามากันไกลถึงเพียงนี้แล้ว เราให้น้องสาวของฉันรอคอยห่างออกไปหลายไมล์ แอปซอนด์หวังกันว่าวิลกับแคลเซียนจะกลับไปหาเธอ

สีหน้าของวิลตึงเครียดขึ้นทำให้เขาดูแก่ลงและอ่อนล้า แต่เขาก็ยังคงดงดามจนหน้าเจ็บปวด ฉันกะพริบตาพลาบใช้ปลายนิ้วลูบคลึงใบหน้านั้น ไล้ครีมสากคมเป็นสันของเขา

"ทุกอย่างจะเป็นไปได้ด้วยดีจ๊ะ" ฉันยืนยันกับเขา "ก็แค่ทำตามแผน"

"อย่าทำอะไรโง่ๆ ในนั้นเชียวนะ อย่าพยายามทำเก่ง..."

ฉันกดนิ้วลงบนริมฝีปากของเขาเพื่อทำให้เขาเงียบและตีמדกับผิวเรียบเนียนนั้น ดวงตาของเขาอ่อนลง สีทองผสมสีน้ำตาลและสีเขียวราวกับผืนป่ายามฤดูใบไม้ร่วง มันช่วยให้บางสิ่งในใจของฉันผ่อนคลายลงเหมือนทุกครั้งที่เราเจอฉันแบบนี้

พอสูญเสียความเข้าใจเข้าลึกๆ แล้วฉันจึงเบนสายตาไปยังแคลเซียน รู้สึกว่าเขากำลังจับตาดูเราอยู่ แต่เขากลับจ้องมองออกไปยังทิวต้นไม้พลางใช้เท้าข้างหนึ่งเตะเหยียบพื้น ถึงกระนั้นฉันยังคงสัมผัสถึงเขาได้ผ่านทางความรู้สึกที่เรามีร่วมกัน เขาพยายามอย่างหนักที่จะให้ฉันกับวิลมีพื้นที่ส่วนตัว แต่ฉันกลับรู้สึกได้ว่าเขาจริงจังเสียใจไม่มองเรา...เขาพยายามเก็บซ่อนความหงุดหงิดที่ตีบคลานผ่านตัว

ฉันรอให้เขาเหลือบมองมาทางนี้ บางทีฉันอาจจะตั้งใจให้เขาทำเช่นนั้นด้วยซ้ำไป ไม่รู้สิ เรื่องเราสองคนผูกชีวิตเชื่อมโยงกันทั้งหมดนี้ยังคงใหม่อยู่

เมื่อในที่สุดเขามองกลับมา ฉันก็ผงกศีรษะให้และเขาก็พยักหน้ารับนิดๆ

ฉันหมุนนิ้วเป็นวงกลมเล็กๆ พลาบพูดเสียงดังฟังชัดว่าฉันหมายถึงพวกเขาทั้งสองคน

"ทีนี้ก็หันหลังไปได้แล้ว"

รอยยิ้มบางๆ ผุดขึ้นที่ริมฝีปากของวิล แต่เขาทำตามนั้น แคลเซียนก็เช่นกัน พอแผ่นหลังของพวกเขาอยู่ตรงหน้า ฉันก็ถอดเสื้อผ้า ตั้งใจกับการเคลื่อนไหว

มนตราแห่งดราโก้ ตอน เร็นกาย

ของตัวเอง แต่ละท่วงท่าช่างจงใจ...คล้ายเชือกผูกกรองเท้า ก้าวขาออกจากทางเกยยื่น

ฉันพับเสื้อผ้าวางกองไว้อย่างบรรจงและใส่ใจเป็นพิเศษ รวากับการกระทำ
นี่เป็นเรื่องสำคัญยิ่งยวด ฉันเดาว่าตัวเองกำลังยื้อเวลา

ร่างกายของฉันเปลือยเปล่าขณะยืนจ้องแผ่นหลังของวิล เนื้อผ้าฝ้ายสี
มือนีเสียดชายยิบบนสะบักหลังอันแข็งแกร่ง อากาศไหลอาบร่างพร้อมกับแสง
ตะวันที่จุ่มพิศมึนกาย นี่คือนาทีที่ฉันควรจะต้องปีนเข้าไปท้ายรถตู้และปิดประตู
นี่คือจุดที่เราจะมุ่งหน้าเข้าถ้ำเสือ จุดที่พวกเขาจะปล่อยฉันไว้ ทั้งฉันไว้ตามคำขอ
ร้องของฉันทเอง

ถ้ามีสิ่งใดพลาดพลั้ง...ฉันสายหน้าในใจ *อย่าคิดไปถึงตรงนั้นสิ*

แต่ถึงอย่างนั้นลำคอของฉันทก็ตีบตัน ทันทใดนั้นความรักนวลสงวนตัวก็ไม่ให้
เรื่องสำคัญนัก ฉันคว้าไหล่ของวิลแล้วดึงร่างเขาให้หันกลับมา ทาบทับริมฝีปาก
ฉันบอกริมฝีปากเขาเพื่อมอบจูบที่ชวนให้รู้สึกราวกับเป็นการบอกลา ฉันมอบให้
เขาหมดทุกสิ่ง ใส่ความทรงจำของสองเราไว้ในนั้น ทุกสิ่งที่เราเคยผ่านมาด้วยกัน
ช่วงเวลาของเราในซาฟารีเรล ครอบครัวนักล่าของเขาที่พยายามทำลายฉัน ทั้ง
การสูญเสียไมแรม ทั้งคอร์บินที่พยายามจะฆ่าเขา...

มือของเขาโอบรัดแผ่นหลังของฉัน ฉันจูบเขาจนการเผาไหม้อันคุ่นเคยปะทุ
ขึ้นในแกนร่างและไต่คลานขึ้นมาตามหลอดลม ใบหน้าแดงจัดร้อนผ่าว

ฉันผละออก หอบกระเส้า แสนโหยหา และร่างกายเปลือยเปล่า

สายตาของวิลหลุบมองต่ำ ไม่พลาดสักส่วนเสี้ยวก่อนจะซ้อนตากลับมายัง
ที่เดิม หน้าอกของเขาขยับขึ้นสูงจากแรงหายใจ แก้มของฉันทยังแผ่ร้อนหนัก
ขึ้นไปอีก แต่ฉันทยังคงอ้อยอิ่ง กระทั่งอารมณ์เร้าร้อนวาบหวิวในดวงตาสีน้ำตาล
ของเขาบอกให้รู้ว่าฉันทต้องไปแล้ว ฉันทต้องไป ไม่เช่นนั้นฉันทจะไปไม่ได้

ฉันทกระโดดขึ้นรถตู้และทำท่าจะดึงประตูปิด เสียงของเขาหยุดฉันทไว้

"เดี๋ยวก่อน"

ฉันทโผล่หน้าออกมามองเขา

"เธอต้องกลายร่าง"

เขายกเข็กรขึ้นสูง

"อ้อ"

ฉันลืมไปได้ยังไงนะ เราต้องทำให้สมจริงเพื่อล่อเหยื่อให้ติดกับ

ฉันก้าวลงมายืนอยู่ตรงนั้นแล้วบังคับร่างกายตัวเองให้เปลี่ยนด้วยอารมณ์ที่กำลังพลุ่งพล่าน ร่างกายร้อนวูบและคันยุบยิบเพราะเกิดปฏิกิริยากับวิล ทั้งหมดใช้เวลาไม่นานเลย ฉันกลายเป็นร่างอย่างรวดเร็ว ผิวกายตั้งแน่นก่อนปีกดันตัวออกเป็นอิสระพร้อมกับเสียงแหวกอากาศอย่างแผ่วเบา

วิลจ้องดูฉันอยู่ชั่วขณะ ความชื่นชมของเขานั้นชัดเจน มันส่งผ่านมาถึงฉัน ภายในใจฉันหลอมละลายเมื่อพบว่าเขายังคงมองฉันในร่างคราก็อย่างนิยมชมชอบเช่นเดียวกับครั้งแรกที่เขาเจอฉัน เหมือนฉันเป็นสิ่งงดงามและไม่ใช้สัตว์ร้ายที่ครอบครวัของเขาได้ล่า มันช่วยกระตุ้นกำลังใจได้ดีในยามที่ฉันกำลังจะต้องเผชิญหน้ากับเหล่าสุรกายรางเลื่อนในวัยเยาว์ พวกเอนโกรสที่ส่งเหล่านักล่าติดตามพวกพ้องของฉัน ในที่สุดใบหน้าของพวกเขาก็จะถูกเปิดเผยเสียที่ลมหายใจติดขัดก่อกำขึ้นภายในตัวฉัน

วิลมัดข้อมือฉันไว้อย่างรวดเร็วแต่นุ่มนวล ตามด้วยปีกของฉัน เขาหลบตาขณะทำงานนั้นราวกับไม่อาจทนทำเรื่องนี้กับฉันได้

ฉันรู้สึกถึงอารมณ์ของแคลเซียนที่เปลี่ยนแปลงทันทีที่เขาหันกลับมา ความคลางแคลงใจแผ่ไปทั่วเมื่อฉันถูกพันธนาการราวกับนักโทษต่อหน้าต่อตาเขา

วิลเงยหน้าขึ้นมองฉันขณะช่วยฉันกลับเข้าไปในรถตู้ ฉันยิ้มให้เขา แต่มันช่างอ่อนเปลี้ยและสิ้นหน ฉันจึงปล่อยให้รอยยิ้มจางหายไปแล้วสื่อสารด้วยสายตาแทน แบบนี้ดีแล้ว จากนั้นฉันจึงหันกลับไปและนั่งหันหลังให้เพื่อที่เขาจะได้ไม่เห็นหน้าฉันอีก เพื่อที่ฉันจะได้ไม่เห็นเขาและสัมผัสถึงความตั้งใจ

ฉันรู้สึกว่าเขาเรื่อ ลังเลคอยท่าอยู่ด้านหลังเช่นเดียวกับที่ฉันรู้สึกถึงกระแสความกังวลกระสับกระส่ายไหลออกจากตัวแคลเซียน แต่ฉันก็ไม่เหลียวกลับไปมอง ไม่ทำเพื่อพวกเขาคนใดทั้งนั้น ฉันทำไม่ได้ เพราะหากฉันมอง ฉันกลัวว่าตัวเองจะเปลี่ยนใจ พังทลาย กลั่นกลายเป็นเด็กผู้หญิงตัวเล็กๆ ที่ตัวลั่นระริก

มนตราแห่งดราโก้ ตอน เร็นกาย

ได้ผ้าห่มยามเมื่อแอสัวร์กระซิบกระซาบในความมืด เล่าเรื่องของพวกเอนโกโรส และสิ่งเลวร้ายต่างๆ ที่พวกนั้นทำกับดราโก้ที่ถูกจับ เราไม่มีทางรู้แน่ชัดเพราะไม่เคยมีดราโก้ตัวใดได้กลับบ้าน

ในที่สุดวิลก็ดันประตูปิดและกักขังฉันไว้ภายใน ฉันหันไป ครูหนึ่งฉันกอดมืออันสั้นเทาลงบนเหล็กเย็นพร้อมกับยึดเกาะมันไว้ ราวกับฉันสามารถลือถึงเขาได้ รู้สึกถึงเขาที่อยู่อีกด้าน วิล ไม่ใช่แคลเซียน

ครูต่อมาประตูปิดบังหลังจากที่วิลกับแคลเซียนป็นขึ้นนั่งด้านหน้า จากนั้นเราจึงเคลื่อนที่

รถตู้ส่งเสียงดังกระหึ่มรอบตัว ฉันหาที่นั่งบนพื้นเซลอะลูมิเนียมและโอบกอดตัวเองแน่น ท้องไส้ขมวดปมเป็นเกลียว พอสุดลมหายใจเข้าลึกๆ แล้วฉันก็รอคอยให้รถตู้หยุดเพื่อที่จะเริ่มต้น...สงครามที่ฉันเฝ้ารอมาทั้งชีวิตเพื่อที่จะต่อสู้

เส้นทางขรุขระทำให้กำลังใจบางส่วนของฉันฝ่อ มันช่างให้ความรู้สึกคล้ายคลึงเสียจนฉันตั้งคำถามกับตัวเองอีกครั้งว่าฉันยังสติอยู่หรือไม่ที่อาสาจะทำเรื่องนี้ ด้านหลังรถตู้ดับแคบจนอึดอัด อากาศมีเพียงน้อยนิด ปรากฏทำให้ขยับตัว แล้วฉันยังทุพพลภาพ ง่อยเปลี้ยเสียขาเหมือนในฝันร้าย ใจของฉันไปจับที่เรื่องนั้น ยึดความทรงจำครั้งสุดท้ายที่ฉันถูกจับขังไว้ในรถตู้แบบนี้ครั้งสุดท้าย...

แต่สุดท้ายแล้วนั่นคือสาเหตุให้ฉันอยู่ที่นี้

ฉันสูดอากาศคำเล็กๆ สู้ฟันหาความสงบเยือกเย็นและบอกตัวเองว่าครั้งนี้ฉันเป็นคนควบคุมเอง ฉันสายศีระะก่อนบัตปอยผมยุ่งเหยิงออกจากใบหน้า พยายามทรงตัวขณะที่รถหักเลี้ยวตึงแคบ

ฉันแบ่งเรื่องต่างๆ ในหัวเพื่อตั้งสติ ฉันเชื่อใจคนที่ขับรถอยู่ พวกเขาเป็นกองหนุนของฉัน ฉันรู้ว่าเรากำลังจะไปไหน ฉันเห็นที่หมายของเราแล้ว และครั้งนี้ฉันไม่ได้บาดเจ็บ อย่างน้อยก็ทางร่างกาย แต่ฉันแค่อุญตามลำพัง ไม่มีไมแรม

เราทำการนี้เพื่อไมแรม ผู้ที่เรากำลังจะไปช่วย ถ้าพูดกันจริงๆ แล้วเรื่อง

ของเธอเป็นเพียงส่วนหนึ่งที่ทำให้ฉันมาอยู่ตรงนี้ มันกลายเป็นเรื่องใหญ่กว่านั้นไปแล้วและเป็นการทำเพื่อตัวเองมากกว่า นี่คือการแสวงหาความจริง วิลรู้ดี ฉันไม่คิดว่าแทมราหรือกระทั่งแคลเซียมจะตระหนักถึงข้อนี้ แต่วิลรู้ว่านี่คือการเสาะหาคำตอบ การตามหาพ่อของฉัน

รถตู้ชะลอลงจนหยุด ฉันก้มหน้าหายใจ อากาศลอดผ่านริมฝีปากและรูจมูกเหมือนไอหมอก ฉันไม่ได้ตั้งใจแต่ก็ห้ามตัวเองไม่ได้ ฉันเป็นสิ่งนี้ เจ้าสิ่งมีชีวิตที่หายใจเป็นไฟ ยิ่งตอนนี้ที่อารมณ์มีอำนาจเหนือฉันยิ่งทำให้ยากเป็นพิเศษที่จะพยายามเป็นอื่น

ความหวาดกลัว ความโกรธแค้น ความสงสัย ฉันพูดล้อเล่นกับวิลหรือไร ตอนที่บอกว่ามันจะได้ผล ฉันหลอกตัวเองใช่ไหม คำถามทั้งหมดพุงฟูในใจพร้อมเก้าถ่านถูลี พร้อมจะระเบิดออกไปเป็นอิสระในรูปของเปลวเพลิงและไฟกาฟ

เสียงอื้ออึงดังจากนอกกล่องเหล็ก ในไม่ช้าฉันจะต้องอยู่ตามลำพังกับพวกเอนโทรสตามแผนที่ว่าไว้

ฉันรอคอย กล้ามเนื้อเกร็งตัวและเลื่อนลื่นใต้ผิวหนัง ปีกของฉันออกแรงดันด้านเชือกที่รัดรั้ง วิลทำได้ดีเพราะฉันไม่สามารถกระซอกตัวเป็นอิสระได้ตามต้องการ และฉันก็ไม่ทำเช่นนั้นหรอก นั่นไม่ใช่แผนของเรา แผนที่ว่าคือฉันจะต้องเล่นเป็นนักโทษให้สมบทบาท

ครู่หนึ่งฉันหวนคิดถึงน้องสาวที่อยู่ตัวคนเดียวในห้องโรงแรม เผื่อรอให้พวกผู้ชายกลับไป เธอคล้อยมตอนที่เราแยกทางกัน แต่รอยยิ้มนั้นไปไม่ถึงดวงตา ไม่ได้ออกมาจากใจ ความชื่นพราวในดวงตาสีหมอกของเธอ ฉันรู้ว่าเธอปล่อยโฮและร้องไห้ทันทีที่เราแยกกัน

แทมราต่อต้านแผนนี้ทันทีที่ฉันเสนอ กระทั่งหลังจากที่ฉันเกลี้ยกล่อมวิลกับแคลเซียมสำเร็จเธอก็ยังคัดค้าน เมื่อพันธนาการรัดแน่นบาดเข้ามาในผิวหนังจนเลือดไม่หมุนเวียน ฉันบดห้วงคิดเรื่องแทมราและความกังวลของฉันที่เพิ่มมากขึ้นออกไป ตั้งใจแน่วแน่อีกครั้ง เฟงตรงไปยังหลังประตูรถตู้และรอคอย

เสียงพูดคุยสะท้อนในอากาศ ฉันคิดว่าฉันจำเสียงทุ้มต่ำของวิลได้ หรือ

มนตราแห่งดราโก้ ตอน เร็นกาย

ไม่นั่นอาจเป็นเพราะฉันอยากได้ยินเสียงเขามากเหลือเกิน

แคลเซียนก็อยู่ตรงนั้น ฉันไม่จำเป็นต้องได้ยินเขาเพื่อสัมผัสถึงเขา ฉันรู้สึกถึงเขาได้ขณะที่ฉันรอคอยภายในหลืบเงา โทสะของเขาทุบตีฉันอย่างรวดเร็ว และรุนแรงราวกับกำปั้น เขาจะต้องกำลังเผชิญหน้ากับพวกนั้นอยู่แน่

ฉันผ่อนลมหายใจเฮือกสั้นๆ ลอดไรรพินขณะที่ความโกรธแค้นของเขาแผ่กระจายไปทั่วร่างฉันอย่างเยียบเย็น กัดกินลึกลงไปถึงซี่โครงกระดูก เพื่อต่อสู้กับความรูสึกนั้น ฉันค้นหาสิ่งที่ฉันรู้ว่ามียู่ในตัว สิ่งที่ฉันเป็น ความร้อนก่อขึ้นภายใน แฝว่ถางทางในหลอดลมเพื่อรับมือกับเพลิงแค้นเย็นสะท้านของแคลเซียน

ฉันได้ยินเสียงก้องแก๊งกระทบกันของโลหะจึงปรับสายตามุ่งตรงไปเบื้องหน้า มองจ้องขณะที่ประตูเปิดออก

แสงไฟอาบทั่วห้องเหล็กจนฉันต้องยกมือที่ถูกมัดไว้ขึ้นมาบังตา ฉันลอบมองผ่านร่องนิ้วและเห็นวิลกำลังดูเหมือนผ่อนคลายเป็นสบายใจ ไม่เปิดเผยสิ่งใดอย่างน้อยก็ภายนอก กล้ามเนื้อที่กระดูกไหปลาร้าน้อยบนผิวกวามของเขาส่งสัญญาณบอกฉันถึงความตึงเครียดแม้ในขณะที่เขาโบกมือมาทางฉัน

"เธออยู่ที่นี่แล้วพวก..."

แคลเซียนรื้อร่างออกไปเบื้องหลังวิลพร้อมกับบรรดาคนที่สวมเสื้อกาวน พวกเขาเฝ้าฉันด้วยสายตาเจาะลึก คาคคะเน เอนโกรส ภาพนั้นทำให้ฉันสะดุ้ง ฉันไม่สามารถเตรียมใจรับล่วงหน้าได้

แคลเซียนที่ยืนอยู่กับพวกนั้น ฉันเข้าใจความขัดแย้งนั้นดี ความรูสึกขบขันได้ขึ้นในลำคอ

ฉันบังคับตัวเองให้ตั้งสติ รถตู้จอดชิดกับประตูโกดังหรืออะไรสักอย่างทางเดินสี่ขาอิมทิมคับแคบทอดยาวตรงหน้าพร้อมประตูเหล็กบานเดี่ยวรออยู่ที่สุดทางเดิน ปราศจากหนทางที่จะหนีออกไปยังโลกภายนอกหรือบินขึ้นฟ้า แต่ก็ใช่ว่าฉันมาที่นี่เพื่อหลบหนี ยังไม่ถึงเวลานั้นอยู่ดี

ชายคนหนึ่งสวมเสื้อกาวนก้าวออกมาข้างหน้าพร้อมกับไม้กระทุ้งที่มีป่วง

อยู่ตรงปลาย ก่อนที่ฉันจะตระหนักว่าเขาจะทำอะไร เขาก็พาดวงกลมแข็งๆ นั้นลงบนมือของฉันที่ถูกมัดไว้และรัดมันจนแน่น ออกแรงฉุดลากตัวฉันลงจากรถตู้

ฉันมองเห็นดวงตาอันมุ่นม่นของชายคนนั้นที่เป็นสีฟ้าอ่อนจางจนแทบดูเหมือนไร้สีเพียงแวบเดียว จากนั้นฉันร่วงตึงลงจากรถตู้และกระทบกับพื้นหินเย็น

ฉันร้องออกมาด้วยความเจ็บปวดเมื่อใช้ไหล่ลงรับแรงกระแทก ขณะเดียวกันก็รู้สึกอึดจรรยาใจที่ชายสวมเสื้อกาวนั้นแลดูธรรมดาเหลือเกิน เหมือนพวกหมอหรือนักวิจัย ไม่ใช่ภัยซ่อนเร้นที่เป็นเหมือนเงื้อมเงาปกคลุมชีวิตฉันมาเนิ่นนาน

กระแสความโกรธเกรี้ยวของแคลเซียมไหลป่าท่วมร่างฉันอีกครั้ง ฉันตัวสั่นและพยายามสลัดมันทิ้งไป มันชวนให้เสียศูนย์ ทำให้ฉันอยากต่อสู้ ปลดปล่อยทุกสิ่งที่ฉันเป็นใส่พวกเอนโกลิส...ซึ่งฉันทำไม่ได้

วิลหลุดเสียงร้องออกมา ฟังดูกึ่งฮึดฮัดกึ่งคำราม เมื่อฉันเหลือบตาขึ้น เราได้สบตากัน มือของเขาเกร็งแน่นข้างลำตัว เขาแทบจะควบคุมตัวเองไว้ไม่อยู่ ฉันสายศิระชะเพียงนิด หวังจะสื่อสารให้เขารับรู้ว่าเขาควรเก็บอาการไว้ให้ดี

ทั้งคู่ควรไปได้แล้ว ฉันรู้ว่านี่จะต้องเหมือนกับฆ่าพวกเขา แต่ฉันไม่อาจเสี่ยงให้ใครคนใดคนหนึ่งแสดงท่าทีออกมาแม้เพียงเล็กน้อยว่าการกระทำที่ฉันได้รับมีผลกับพวกเขา

"ลุกขึ้น! มาเร็ว!"

ชายคนเดิมกระตุกปวง เชือกรัดข้อมือแน่นขึ้นอีกจนฉันเชื่อว่าถ้าไม่ขยับตัวฉันอาจจะเสียแขนไปเลยก็ได้

ฉันจ้องเขาเขม็งแล้วตะลึงในความไร้อารมณ์ในดวงตาสีฟ้าอ่อนคู่นั้น ไม่มีสิ่งใดภายในนั้นเลย แม้แต่สิ่งที่ฉันคาดหวัง ปราศจากพิษสง ไร้ซึ่งความมุ่งร้าย เพราะเขาไม่รู้รู้สึกรู้สึก เขาเชื่อว่าเขากำลังทำในสิ่งที่ถูกต้อง

แรงโทสะของแคลเซียมยังคงเคลื่อนไหวภายในร่างฉัน

"คูมันลิ"

หนึ่งในพวกคนสวมเสื้อกาวนั้นอุทานขึ้น ฉันเกือบจะก้มลงมองดูตัวเองว่า

มนตราแห่งดราโก้ ตอน เร็วภายใน

เขาพูดถึงอะไรกัน

เกิดการเคลื่อนไหวรวดเร็วอย่างตื่นตูมขึ้น จากนั้นปากของฉันทันก็ถูกปิดสนิท ด้วยเทปกาวก่อนที่ฉันจะมีเวลาตั้งตัว ฉันคิดว่าพวกเขาพอจะรู้ว่าฉันเป็นตัวอะไร และทำสิ่งใดได้

ชายสวมเสื้อกาวน์คนนั้นถอยหลัง

"นั่นแหละ เอาอย่างนี้ไปก่อนจนกว่ามันจะถูกจัดการ จะได้ไม่เผาใครเข้า"

ฉันรำคาญเป็นควั่นระอู กวาดสายตาไปทั่วเพื่อมองหาวิล อยากรู้หน้าเขาอีกสักครั้ง เพียงครั้งเดียวก่อนที่ฉันจะถูกนำตัวไปและ 'ถูกจัดการ'

เมื่อถูกระชากแรงๆ อีกครั้งฉันจึงตะเกียกตะกายลุกขึ้นยืน ฉันถูกแรงจุดไปบนทางเดินข้างหน้าอย่างรีบเร่ง ผ่านหน้าคนอื่น ลำแสงจากหลอดไฟสาดส่องสีเหลืองกระด้างไร้ความปรานี ฉันขยับตัว มองไม่เห็นวิลหรือแคสเซียนอีกต่อไป

แต่ความกลัวและความวุ่นใจของแคสเซียนยังคงส่งมาถึงฉัน อารมณ์เย็นเยียบเสียดแทงเหล่านั้นไหลบ่าไปทั่วร่าง ฉันเหลียวไปข้างหลังเพื่อมองดูพวกเขาเป็นครั้งสุดท้าย

แคสเซียนยืนนิ่งราวรูปปั้นพลังจ้องตรงมาที่ฉัน วิลกำลังพูดคุยกับหนึ่งในพวกคนสวมเสื้อกาวน์ สายตาของเขาเคลื่อนมาทางฉันทันครั้งหนึ่ง เพียงครู่สั้นๆ ก่อนจะเสมองไปทางอื่น เขาดูซีดเผือดกว่าปกติ ยกมือลูบท้ายทอยราวกับว่ามีอะไรตรงนั้นที่เขาจะปิดออกไปได้

จากนั้นฉันก็มาถึงสุดทางเดิน เราผ่านช่องประตูเข้าไป แล้วฉันก็มองไม่เห็นวิลอีก

ตอนนี้มีเพียงสิ่งที่รอฉันอยู่เบื้องหน้าเท่านั้น

ลิปต์เลื่อนลงโดยมีฉันทันที่ถูกรายล้อมไปด้วยผู้คุม พวกเขายื่นขีดผืนงูมเชิงฉันอยู่ห่างๆ อาวุธในมือเตรียมพร้อม แม้ปากจะถูกพันเทปกาวไว้ ฉันก็รู้สึกอุ่นใจที่พวกเขายังคงคิดว่าฉันเป็นตัวอันตราย

ฉันรู้สึกถึงความว่างเปล่าที่ปราศจากวิลกับแคสเซียอย่างแจ่มชัดราวกับคมมีด แม้ในยามที่หัวใจของฉันเพรียกหาวิล แต่กลับเป็นความว่างเปล่าของแคสเซียที่ฉันรู้สึกอย่างชัดเจนกว่าในยามที่เพลิงแค้นเย็นยะเยือกของเขาจางลงจากไปพร้อมกับตัวเขา และไม่เพียงแต่ความโกรธแค้นของเขาเท่านั้นที่หายไป ความห่วยเหว ความกังวลใจ และความหวาดกลัว...ความคลางแคลงใจของเขา ทั้งหมดนั้นมลายหายไปราวกับควันในอากาศ

เวลานี้มีเพียงฉันกับความรู้สึกของตัวเองเท่านั้น แต่อย่างน้อยฉันก็ไม่ต้องการทางควบคุมอารมณ์และต้องคอยกระเลือกระสนแยกแยะส่วนที่เป็นอารมณ์ของฉันออกจากอารมณ์ของแคสเซีย

ฉันไม่จำเป็นต้องแสร้งทำเป็นหวาดกลัวเลยขณะถูกนำตัวเข้าสู่ด้านในของศูนย์บัญชาการนี้ ไม่นั่นใจว่าฉันคาดหวังอะไร...ประมาณคุณไต้ดินในปราสาทหรือเปล่านะ ยังไงก็ตาม ไม่ใช่ผนังสีขาวกับผนังนวลสว่างแบบนี้แล้วกัน

พื้นกระเบื้องใต้เท้าเปลือยเปล่าของฉันทั้งเย็นและลื่น ถึงฉันมักจะชอบที่เย็นๆ แต่ฉันกลับตัวลื่น นี่ไม่ใช่พื้นป่าเย็นฉ่ำอันอ่อนนุ่มด้วยใบสนแซมและผิวดินอ่อนยวบ พื้นปลอดภัยโรคที่อยู่ใต้ร่างฉันแข็งกระด้างและไร้ชีวิตชีวา

เราเข้าไปใกล้ประตูบานหนึ่งที่เลื่อนเปิดจากเพดานถึงพื้นอย่างแผ่วเบา

ฉันกะพริบตาปรับแสงสว่างที่จ้าขึ้นฉับพลันจากภายในห้องที่ปรากฏขึ้นเบื้องหน้า ขณะที่สายตาปรับสภาพกับแสง ลำคอของฉันก็ตบตันกับภาพที่เห็น

โต๊ะสังเกตการณ์ตัวหนึ่งทอดยาวตรงหน้าห้องซึ่งหลายห้องที่ล้วนแต่มีกระจกใสด้านหน้าและผนังสีขาวโพลนสามด้าน ภายในห้องซึ่งแต่ละห้องนั้นคือคราก็ มีทุกรูปลักษณะ ทุกขนาด และทุกสีสันทัน ฉันไม่รู้จำนวนที่แน่ชัด รวมทั้งหมดอาจจะราวๆ ลิบชีวิต นี่มันมากเกินไปแล้ว

ฉันขยับตัวไม่ได้ แล้วฉันก็ถูกที่มจากข้างหลังอย่างแรงจนชวนเซ ชายสวมเสื้อกาวนสีขาวหน้าตะคอกใส่ฉัน ริมฝีปากของเขาบิดเบี้ยว ชูกระโถกในจังหวะที่เขาดึงข้อมือฉันและจุดเอาไว้ก่อนที่ฉันจะทรุดฮวบเข่ากระแทกพื้น ความเจ็บปวดแล่นเสียดผ่านข้อต่อไหล่ทั้งสองข้าง เชือกพลาสติกยิ่งรัดแน่นขึ้นจนเลือดไม่เดิน

มนตราแห่งดราโก้ ตอน เร็นกาย

ฉันเป็นเพียงสัตว์ตัวหนึ่งสำหรับพวกเขาโดยแท้จริง ต่ำช้ากว่านั้นเสียอีก ร่องรอยแห่งความรังเกียจฉายในดวงตาเหล่านั้น แต่มันก็เจือความอัศจรรย์ใจ

เพราะฉันเป็นเพียงสัตว์ร้ายตัวหนึ่งสำหรับพวกเขา พวกเขาคุ้นเคยกับฉันพอที่จะรู้สึกขยะแขยง ถ้าฉันเป็นเพียงสัตว์โลกธรรมดาตัวหนึ่งหรือเป็นเพียงสิ่งมีชีวิตตาดๆ ในฝันป่า พวกเขาคงจะปฏิบัติกับฉันอย่างอ่อนโยนและเห็นอกเห็นใจมากกว่านี้ แต่ฉันไม่ใช่ ฉันเป็นตัวประหลาดสำหรับพวกเขา ของแปลกพิสดารที่พวกเขาถือว่าผิดธรรมชาติ แม้บรรพบุรุษมังกรของฉันจะอาศัยอยู่ที่นี้มานานกว่าพวกมนุษย์

หัวใจเต้นรวดอยู่ในอกขณะที่ฉันถูกผลักให้เข้าไปในห้องกว้างนั้น ฉันรีบกวาดตาดูห้องซังแต่ละห้อง ไม่หยุดพินิจพิเคราะห์ตราที่ละตัวเพื่อตามหาเฉพาะไมแรม

ฉันพบเธอ ฉันผ่อนลมหายใจตื่นเต็นออกทางจมูกเมื่อเห็นว่าเธอยังมีชีวิตอยู่ เธอขดตัวนอนตะแคง ผิวสีน้ำตาลทึมๆ แลดูจิตซัด ไม่สดใสเหมือนเพื่อนข้างห้องซังตัวอื่น ดวงตาของเธอปิดสนิท ขนยาวแข็งกระด้างสยายบนพื้นราวกับต้นข้าวสาลีแห่งกรอบ

ฉันตะโกนเรียกเธอเป็นภาษาดราโก้ แม้จะมีเทปปิดปากแต่ฉันก็ส่งเสียงออกไปมากมาย ดราโก้หลายตัวยกศีรษะขึ้นมามองดูฉัน แต่ไมแรมกลับไร้ซึ่งปฏิกิริยา ไม่มีแม้แต่เงาขยับไหวในดวงตา

ฉันกรีดร้องผินพันทนาการที่ปิดปาก เรียกชื่อเธอซ้ำแล้วซ้ำเล่า

ดวงตาของเธอขยับเปิดขึ้น ฉันคิดว่าเธอคงได้ยินฉันเสียที เธอมองมาทางฉันด้วยซ้ำ แต่เปล่าเลย เธอปิดเปลือกตาลงอีกครั้ง ภายในใจฉันห่อเหี่ยว ราวกับว่าเธอไม่เคยดีหรือบางทีเธออาจจะไม่ทันคิดว่านี่คือฉันเอง บางทีเธออาจจะถูกวางยา ใครจะรู้ว่าพวกเขาทำอะไรกับเธอบ้าง

จากนั้นฉันก็มองไม่เห็นเธออีกเนื่องจากถูกนำตัวไปยังห้องซังว่างเปล่า กระจกบานใสเลื่อนเปิดก่อนที่ฉันจะถูกผลักเข้าไปภายใน คนสวมเสื้อกาวน์หลายคนตามฉันเข้ามา พวกเขาใช้ไม้แฉงอีกอันทิ่มแทงฉัน คราวนี้ฉันสะดุ้งเฮือกด้วย

กระแสไฟฟ้า

ฉันทราบดีว่าหิว หมดแรง กรีดร้องปนสาลัก พวกเขารีบปลดเปลื้องปีกและ
ข้อมือที่ถูกมัดไว้ขณะที่ฉันบิดตัวอยู่บนพื้นเย็นๆ มองเห็นและรู้สึกแต่ไม่อาจ
ควบคุมการเคลื่อนไหวของตัวเองได้ พุดง่ายๆ ก็คือนรกนี่เอง พวกเขายังปล่อย
เทพที่ปิดปากฉันไว้อย่างนั้น แต่ฉันก็หมดเรี่ยวแรงที่จะฉีกทั้งมัน

ทั้งหมดออกจากห้องซังกเว้นเพียงคนเดียว เขารื้อพลงมองดูฉันอย่าง
ค่อนข้างสนอกสนใจ ซึ่พจรบนำคำของฉินซงักขณะที่ฉันผินทกกับการสำรวจ
อย่างละเอียดลออของเขา รู้ดีว่าเขาสามารถทำอะไรกับฉันก็ได้และฉินไม่สามารถ
แม้แต่จะยกนิ้วขึ้นมาช่วยเหลือตัวเอง

เขาก้มลงและใช้นิ้วลูบบนแขนฉินอย่างเชื่องช้าจนทำให้ห้องไส้ของฉิน
บิดมวนปั่นป่วน น้ำดีเดือดพล่านรินในลำคอ

ชายสวมเสื้อกาวนอีกคนโผล่มาข้างหลัง

"ไปกันเถอะ ลูอิส"

ลูอิสสายหน้า

"ตัวนี้ผิวสวยดีจัง"

เขาจ้องฉินด้วยสายตาเย็นชาและใคร่รู้

"เออ มันพ่นไฟด้วย เพราะฉะนั้นถ้าฉินเป็นนาย ฉินจะออกจากห้องนี้
จนกว่าเราจะสำรวจแม่น้ำให้เรียบร้อยก่อน จะได้ว่าต้องจัดการกับเจ้ามังกรตัวนี้
ยังไง จำเรื่องครั้งสุดท้ายที่พวกนักล่าจับตัวพ่นไฟได้ไหมล่ะ"

"คิดว่านี่คือตัวเดียวกันหรือ"

"ไม่รู้แะะ ไม่สำคัญหรอก ประเด็นคือมันหนีพวกนั้นไปได้ อย่าดูถูกตัวนี้
เชียะว ไปกันเถอะ"

ชายสวมเสื้อกาวนคนที่ให้คำแนะนำขยับตัวออกห่าง

ลูอิสยังคงมองดูฉินพลงเฉียงศีรษะไปด้านหนึ่ง

"โซลี แต่ตอนนี้แกทำอะไรไม่ได้แล้วนี้ โซใหม่ แกหมดพิษสงแล้ว" เขา
ลากมือเหนือช่องท้องของฉิน กอบกุ่มผิวกายของฉินอย่างรื่นรมย์ก่อนจะใช้นิ้ว

มนตราแห่งดราโก้ ตอน เค้นกาย

จับและบีบ บิดเนื้อของฉันอย่างว่องไวและป่าเถื่อน "รู้สึกยังไงเวลาที่ปกป้องตัวเองไม่ได้ แล้วแต่เราจะปรานีแก ไม่มีทางหนี เข้าใจไหม"

ผ่านไปครู่ใหญ่เขาผงกศีรษะอย่างพึงพอใจและปล่อยตัวฉัน

"แล้วเจอกัน"

เขาก้าวถอยหลังออกไปจนประตูกระจกเลื่อนปิดระหว่างเรา

เมื่ออยู่ตามลำพัง ฉันยังคงนอนนิ่งและเฝ้าริมฝีปากที่สิ้นระริกให้ปิดสนิท ฉันทำได้เพียงแค่นั้นเพื่อกันตัวเองไม่ให้กรีดร้อง

บทที่ 2

ฉันนอนตัวลั่นอยู่บนพื้น หน้าท้องยังคงปวดตบตรงจุดที่โดนคนสารเลว นั้นทำร้าย ผลจากกระแสไฟฟ้าค่อยๆ จางลงบริเวณแขนขา ฉันดันเข้าขึ้นกอด แนนอก มองอย่างว่างเปล่าไปยังพวกเอนโกราสที่เคลื่อนไหวไปมานอกห้องซัง นี่ คือสิ่งที่เกิดขึ้นกับพ่อหรือ ท่านอยู่ที่นี้หรือเปล่า ฉันไม่มีเวลาสตอสองมากพอ ก่อน ที่พวกเขาจะบังคับให้ฉันเข้ามาอยู่ในห้องซังนี้ ถ้าฉันเรียก 'แมกนัส' ออกไป ท่านจะมารับไหม

เงาร่างสีเขาราวกับวิญญาณพลุโพล่ สาละวนอยู่กับงานของตัวเอง ผ่านไปหลายอดีตใจก่อนที่ฉันจะรู้สึกพร้อมเคลื่อนไหวอีกครั้ง เมื่อคลายตัว แล้วฉันจึงใช้ฝ่ามือดันร่างลุกขึ้นนั่ง กล้ามเนื้อไทรระริกจากความพยายามนั้น

ฉันได้ยินเสียงกระซิบแผ่วของตราสัตว์หนึ่งจากที่ไหนสักที่ทางด้านขวา ฉัน เจียหูฟังผ่านเสียงพิมพ์แป้นคีย์บอร์ดและเสียงพิมพ์พำของมนุษย์ที่บริเวณโต๊ะ สิ่งเหตุการณ์ เอนโกราสสองคนนั่งอยู่ตรงนั้น เงยหน้าขึ้นดูเป็นระยะ บางครั้งก็ มองมาที่ฉัน บางครั้งก็ที่ห้องซังอื่น พนันได้เลยว่าจะมีคนนั่งอยู่ตรงนั้นตลอดเวลา จับตาดูเรา ศึกษาเราเพื่อว่าจะเจอสิ่งที่หลงหูหลงตากล้องตรงมุมห้องไป ฉัน เกลียดสิ่งนี้ ที่ฉันไม่สามารถขยับตัวโดยไม่เป็นที่สังเกตได้

มนตราแห่งดราโก้ ตอน เรีนกาย

ฉันเริ่มรวบรวมคำที่ลอยผ่านผนังเข้ามา

ฉันอยากกลับบ้าน ฉันอยากกลับบ้าน ฉันอยากกลับบ้าน ได้โปรด...

เป็นเสียงของดราโก้หญิง ฉันอดคิดไม่ได้ว่าหล่อนคงไม่ปกติหน่อยๆ ใครจะรู้ว่าหล่อนอยู่ที่ไหนมานานเพียงใด ทุกคนถูกจับมาเป็นนักโทษนานแค่ไหนแล้ว

ฉันตัวลั่น รีบเตือนตัวเองว่าฉันแค่ต้องเอาตัวรอดให้ได้ภายในหนึ่งวัน ฉันทำได้ ขอเพียงยี่สิบสี่ชั่วโมง แล้ววิลกับแคลเซียจะมาช่วยฉัน

เครื่องเตือนใจนี้ได้ผล มันช่วยนำพาฉันกลับมายังจุดมุ่งหมายของตัวเอง ฉันลุกขึ้นยืน ไม่สนใจสายตาที่จ้องดู ไม่สนใจเลนส์กล้องบันทึกภาพความเคลื่อนไหวของฉันทุกฝีก้าว ฉันใช้นิ้วจับปลายเทปกาวที่ปิดปากก่อนจะดึงออกไปโดยแรง

ฉันนัวหน้าและสูดอากาศผ่านริมฝีปากบอบช้ำของตัวเอง

"ไมแรม!" ฉันตะโกนด้วยน้ำเสียงแหบแห้งในคราวแรก ก่อนจะเรียกอีกครั้งอย่างหนักแน่นขึ้นพร้อมกับเอาฝ่ามือทุบกระจก

พวกเอนโกลอสจ้องมอง แต่ฉันไม่สน รู้ดีว่าพวกเขาไม่อาจเข้าใจฉันได้

"ไมแรม นี่ฉันเอง เจซินดา! ไม่ต้องห่วงนะ ไมแรม ฉันมาช่วยแล้ว"

ปราศจากคำตอบ มีเพียงเด็กสาวห้องข้างๆ ที่พิมพ์คำคาถาไม่รู้จบ ฉันหักห้ามใจไม่ให้ตะโกนบอกให้หล่อนหุบปากเสีย

"ไมแรม ได้ยินฉันไหม ขอร้องละ พุดอะไรบ้างสิ แคลเซียส่งฉันมา เขาก็อยู่ที่นั่นเหมือนกันแต่อยู่ข้างนอก เรามาที่นี่เพื่อช่วยเธอออกไปนะ!"

ปราศจากคำตอบ ฉันคิดว่าการเอ่ยถึงพี่ชายจะช่วยกระตุ้นเธอเมื่ออย่างอื่นไม่ได้ผล นั่นคือสาเหตุที่ฉันเข้ามาในนี้ นอกจากการที่ฉันอยู่ที่นี้เพื่อให้แคลเซียหาตัวเราเจอผ่านทางสายสัมพันธ์ที่เขามีต่อฉัน ฉันมาที่นี่เพื่อเตือนไมแรม...เพื่อให้เธอเตรียมรับมือกับการฝ่าออกไป

เมื่อคำนึงถึงเรื่องเร่งด่วนเหล่านี้ฉันจึงย้ำอีกครั้ง ฉันจำเป็นต้องลง

"ไมแรม" ฉันร้อง "เธอไม่ต้องตอบฉันก็ได้ แต่เตรียมตัวไว้ เราจะพาเธอออกไปจากที่นี่ภายในยี่สิบสี่ชั่วโมงข้างหน้า เราจะหนี เตรียมตัวให้พร้อม"

เสียงหัวเราะดังมาจากห้องซังทางซ้ายมือ เสียงหัวเราะของตรากี พวกเขาคน
สวมเสื้อกาวน์ที่ทำงานอยู่แลดูพิศวงกับเสียงกระหึ่มคำรามนั้น พวกเขาวิ่ง่วน
ทำงาน เก็บข้อมูลเกี่ยวกับเสียงประหลาด แนสิ คงไม่ค่อยได้ยินเสียงหัวเราะ
ภายในห้องเหล่านี้มากนักหรอก

เสียงนั้นบดขยี้ ฉันทาบมือลงบนผนังที่กั้นแบ่งกับตรากีหัวเราะร่าตัวนั้น

"น่าตลกตรงไหนอี" ฉันทู้อ

เสียงหัวเราะยังคงต่อเนื่อง ฉันทยกมือขึ้นปิดหู

"พอได้แล้ว!"

เสียงหัวเราะหยุดลงทันใด ฉันทยกมือออก ครู่หนึ่งคิดไปว่าฉันจะไม่ได้รับ
คำตอบ แต่แล้วเสียงทุ้มต่ำของตรากีชายก็ดังตัดอากาศ

"ตรงที่เธอคิดว่าจะหนีรอดออกไปจากที่นี่นะสิ นั่นแหละที่ฉันว่าน่าตลก
มาก"

คำพูดนั้นถึงกับทำให้ความกล้าหาญของฉันหวั่นไหว ฉันทจัดแจงคว้ามัน
กลับมาก่อนได้ถามผ่านผนัง

"แล้วไงละ คุณไม่มีความหวังเลยหรือไง คุณแค่ยอมแพ้แล้วยอมรับสภาพ
ในที่นี่ะหรือ"

"เปล่า ฉันทยังไม่ยอมแพ้" เสียงของเขาฟังดูขุ่นเคืองขึ้นแล้ว ก็ยังดีกว่า
ตรากีที่อยู่อีกฝั่งของฉันทที่พร่ำรำพันไม่หยุดหย่อน ฟังดูคุ้มดีคุ้มร้าย "ฉันทก็แค่
พยายามมีสติและเอาตัวรอดในนี้ เพื่อนที่เธอเรียกหานั้น ไมแรมไซ้ใหม่ หล่อน
ยอมแพ้ไปตั้งนานแล้ว"

ฉันทส่ายศีรษะ

"คุณพอใจกับการอยู่ที่นี้ไปชั่วชีวิตนั่นหรือ"

"ก็ยังมีชีวิตอยู่"

"เกือบจะไม่ใช่แล้ว เราจะออกไปจากที่นี่" ฉันทให้คำมั่น "คอยดูแล้วกัน"

เสียงหัวเราะครั้นครันดังกลับมาอีกครั้ง

"ถ้ามันเกิดขึ้นเมื่อไร ฉันทจะตามหลังเธอไปติดๆ เมื่อนั้นเลยละ"

มนตราแห่งดราโก้ ตอน เร็นกาย

ฉันกลับมอลดตัวนั่งบนพื้นกระเบื้องเย็น พักขาที่ยังคงรู้สึกอ่อนปวกเปียก รวากับเยลลี่ เหลือบมองดูอีกฟากหนึ่งของกระจกเท่าที่พอเห็นได้

มีโต๊ะสังเฏการณด้วยยาว กล้องบันทึกภาพหลายตัวถูกติดตั้งประจำไว้ ทุกมุม พวกเอนโกรสสองสามคนในห้องนั้นพูดคุยกันด้วยเสียงต่ำๆ ดูท่าพวกเขา กำลังอยู่ในขั้นตอนการตัดสินใจอะไรบางอย่าง ผู้ชายสวมเสื้อกาวนัคนหนึ่งเหลือบดู นาฬิกาข้อมือพลางทำท่าบ่นไ้บ้มายังเราทั้งหมดที่เรียงรายอยู่ในห้องซัง อีกคน จดจ้องฉันก่อนจะล่ายศีรษะ เห็นได้ชัดว่าไม่เห็นด้วยกับเรื่องอะไรสักอย่าง

ฉันเอนตัวไปด้านซังจนหัวไหล่สัมผัสกับกระจก พยายามจะถอดความจาก เสียงอู้อี้ของพวกเรา ฉันแน่ใจว่าเรื่องอะไรก็ตามที่พวกเขาปรึกษากันอยู่เกี่ยวข้องกับฉัน ฉันต้องเตรียมตัวให้พร้อม

เอนโกรสมาสสมทบเพิ่ม พวกที่อยู่หลังโต๊ะสังเฏการณพากันค้อมตัวพินอบ พิเทาต่อคนกลุ่มนั้น

ฉันกำลังกวาดตาไปทั่วเมื่อได้ยินดราโก้ก็กตัวพูดขึ้น น้ำเสียงอ่อนวัยของเธอ ดังมาจากห้องซังถัดไปสองห้อง

"ถ้าพีไม่เสร็จพวกเขา พีก็จะเสร็จตัวสี่เทา"

ฟังดูเหมือนยังเป็นเด็กอยู่เลย ฉันคิดพลางเอียงศีรษะ

"หมายความว่าไงนะ"

"ถ้าพวกเอนโกรสไม่จัดการพี เขาคนนั้นทำแ่น" เธอเน้นคำว่าเขารวากับฉันควรจะเข้าใจความหมาย "ดราโก้สี่เทา"

"ใครคือดราโก้สี่เทาที่ว่า"

"เขาร้ายนะ เขาอยู่ที่นั่นมานานกว่าใคร" เธอทำเสียงพูดพืด "อาจเป็นสาเหตุที่ว่าทำไมเขาจึงร้ายนัก พีต้องอยู่ห่างๆ เขาไว้"

"เขาเป็นตัวละครอะไรเธอ"

ฉันไม่เคยได้ยินว่ามีดราโก้สี่เทามาก่อน เขาจะต้องมีพลังพิเศษที่ฉันไม่รู้จัก แน่ แน่นที่จะหวาดกลัว ฉันกลับรู้สึกตื่นเต้นจนสั่นสะท้าน...การได้พบดราโก้ตัวอื่น ได้รับรู้ถึงดราโก้ตัวหนึ่งที่ฉันไม่เคยรู้มาก่อนว่ามีอยู่ นั้นไม่ใช่สิ่งที่ฉันคาดคิดใน

การมาที่นี้ มีเรื่องอื่นมากมายเหลือเกินที่กักกินฉัน

"พี่ควรหวังว่าจะไม่ได้รู้ แค่หลักให้พ้นทางเขาก็พอ ซ่อนตัวให้ดี"

ฉันกำลังจะเอ่ยปากถามว่าจะได้พบดราโก้ตัวนี้เมื่อไรเมื่อเราถูกกักอยู่ในห้องขังแบบนี้ แต่แล้วเสียงหวีดคำของสัญญาณเตือนภัยก็เริ่มดังขึ้นพร้อมกับแสงไฟสีแดงวูบวาบแผ่กระจายไปทั่วห้อง

"เกิดอะไรขึ้น" ฉันถามพลางมองไปรอบๆ อย่างตื่นตระหนก

กระทั้งภายในห้องขังฉันก็ยังได้ยินเสียงดราโก้ตะเกียกตะกายลุกขึ้นยืน ฉันอดสงสัยอยู่สักง ไม่ได้ว่าไมแรมจะขยับตัวด้วยหรือไม่ หรือเธอยังนอนชดอยู่บนพื้นห้องขังกันนะ

"เตรียมพร้อม!" ดราโก้ชายที่คุยกับฉันสั่ง

เตรียมพร้อมหรือ เพื่ออะไรละ

ถึงอย่างนั้นกลิ่นเนื้อของฉันทิ้งแน่นและเกร็งตัวได้ผิวหนัง ทันใดนั้นด้านหลังของห้องขังก็เลื่อนเปิด ผนังนั้นไม่ใช่ผนัง มันเลื่อนลงไปในพื้นที่ราบกับหน้าต่างรถ เผยให้เห็นโลกเขียวชอุ่มแห่งต้นไม้ใบหญ้า

เสียงหวีดหวิวของสายลมบังเกิดเมื่อดราโก้ตัวอื่นออกบินและหายตัวเข้าไปภายในดงหนาทึบ พวกเขาหายวับไปกับตาราวกับภูตผีในอากาศ สบสูญไปในกลุ่มใบไม้ที่ส่งเสียงฮัมอย่างมีชีวิต รวดเร็วเกินกว่าที่ฉันจะทันตั้งตัวหรือทันสังเกตว่าไมแรมอยู่ท่ามกลางพวกเขาด้วยหรือเปล่า

ฉันก้าวไปข้างหน้าอย่างระมัดระวัง ไม่แน่ใจว่าควรคาดหวังสิ่งใด

ทันทีที่ฉันผ่านพื้นขอบห้องขัง ผนังก็เลื่อนปิดลงเบื้องหลัง ฉันถอยไม่ได้แล้ว

ฉันผ่อนลมหายใจช้าๆ ขยับฝ่าเท้าเปลือยเปล่าไปมาบนผืนดิน มีเพียงฉันเท่านั้น ปราศจากดราโก้ตัวอื่นในสายตา ไม่มีแม้แต่ไมแรมผู้นอนชดเป็นก้อนกลมอย่างไร้ประโยชน์ แต่ฉันรู้ว่าพวกเขาอยู่ข้างนอกนั้น ภายในป่าจำลองอันกว้างใหญ่นี้

พวกเอนโกรสจะทำอะไรนะ พวกเขาตั้งเป้าว่าจะทำอะไรกันแน่ ฉันมองไปโดยรอบ สอดสายสายตาผ่านหมู่แมงไม้หนา แล้วฉันก็พบพวกมัน กล้อง

มนตราแห่งดราโก้ ตอน เร็นกาย

พวกนั้น มีอยู่ทุกแห่งหน ประดับสูงบนใบไม้ อยู่ในรูของตาดันไม้ ฉันนึกสงสัยว่าจะมีพื้นที่เหลือสักกระเบียดนิ้วภายในป่าปาลอมแห่งนี้ที่พวกเขา มองไม่เห็นหรือไม่

นั่นทำให้ฉันใคร่รู้ว่าพวกเขาตั้งใจจะบันทึกภาพอะไร ภาพของเราเข้าหากันหรือ เพราะเท่าที่ฉันบอกได้ ไม่มีใครเข้าหากันเลย ทุกคนกำลัง...หลบซ่อน

เมื่อตระหนักเรื่องนี้ ทุกสิ่งภายในร่างฉันพลันชะงักงัน ฉันรำลึกถึงคำเตือนเรื่องดราโก้สีเทาขึ้นมาได้

อยู่ห่างๆ เขาไว้...

หลีกเลี่ยงพื้นที่ทาง...

ซ่อนตัวให้ดี...

เหมือนที่ทุกคนกำลังทำอยู่ในขณะนี้ ยกเว้นฉัน ทันใดนั้นฉันก็รู้ตัวว่าไม่ควรยืนเด่นในที่โล่งแจ้งแบบนี้เลย

สายไปเสียแล้ว เสียงคำรามกระหึ่มก้องในอากาศ แล้วฉันก็ได้รับรู้ถึงความจริงเรื่องที่สอง...ฉันไม่ได้อยู่ตามลำพัง

เขามีร่างกายสีเทาแบบที่ดราโก้เด็กสาวตัวนั้นบรรยายไว้ สีเทาแวววาวเหลือกล้ำเหลือ เขาอาจเป็นดราโก้ตัวใหญ่ที่สุดที่ฉันเคยพบเจอก็เป็นได้ สูงใหญ่กว่าดราโก้หินที่บ้านเกิด แข็งแกร่งอย่างเห็นได้ชัด น่าจะว่องไวด้วย ปีกของเขาเป็นแผ่นหนังสีซีดๆ แผ่กว้างในอากาศเหนือป่ากำยำ ฉันไม่คิดว่าเขาอายุมากนัก แต่มีบางสิ่งในดวงตาคู่นั้น...ดวงตาสีตะกั่วที่บรรจุเล่ห์เหลี่ยมและความดุร้ายป่าเถื่อนที่ดูราวกับมาจากยุคดึกดำบรรพ์

ทันใดนั้นฉันก็อยากให้ตัวเองตั้งคำถามมากกว่านี้ เรียกหาคำตอบจากเด็กสาวคนนั้นในยามที่เธอหิบบิ้นคำแนะนำให้

"หวัดดี"

ฉันสะกดตัวเองให้นิ่ง ไม่แน่ใจว่าควรทำอย่างไร ฉันเคาะนิ้วลงบนต้นขาอย่างตื่นเต้น ฉันไม่เคยเผชิญหน้ากับดราโก้นอกฝูงมาก่อน ตามประวัติศาสตร์แล้วฝูงดราโก้ที่นั่นเจ้าอารมณ์และชอบทะเลาะวิวาท และนั่นเป็นเหตุนำไปสู่มหาสงคราม

ครั้งสุดท้าย

บันทึกโบราณจารึกถึงฝูงตรากีหลายร้อยฝูง มากเกินกว่าจะรู้จำนวนแน่ชัด เราได้เรียนเรื่องนั้นในโรงเรียน ฉันเคยอ่านเจอเรื่องราวประวัติศาสตร์บางส่วน ในบันทึกของเทยา บรรณาธิการของเราด้วยซ้ำ รู้สึกพิศวงไปกับช่วงเวลาก่อนสงครามในสมัยที่แต่ละฝูงรวมตัวกันเป็นหนึ่งชนชาติที่ยิ่งใหญ่

ขณะที่ฉันจ้องดูเขา ฉันก็ยอมรับว่าการได้พบปะตรากีตัวใหม่ไม่ควรเป็นเรื่องชวนตะลึงนัก ฉันรู้มาโดยตลอดว่าพวกเขาดำรงอยู่ในโลกภายนอกนั้น

แต่นี่คือเรื่องใหญ่ ทุกเส้นสายในกายฉันเต้นตุดด้วยสัญชาตญาณการต่อสู้ป้องกันตัว มันเป็นปฏิกิริยาเดียวกันกับเวลาที่ฉันเจอพวกนักล่าที่ไล่ตามฉัน แต่ฉันกลับไม่เคยคิดมาก่อนว่าจะรู้สึกแบบเดียวกันกับตรากีด้วยกัน เรื่องนี้ราวกับผิดจารีต เพราะลงท้ายแล้วเราเป็นพวกเดียวกัน

อ้อ แน่ล่ะว่ามีตัวสร้างปัญหาอย่างไรแรมและกระทั่งตรากีที่ทำให้ฉันรู้สึกโดนคุกคามอย่างเซเวอรินกับคอร์บิน แต่การประจันหน้ากับตรากีตัวนี้...ไม่เหมือนกันเลย ช่วงเวลานี้ฉันรู้สึกราวกับว่าการขยับตัวครั้งต่อไปจะตัดสิ้นความเป็นความตายของตัวเอง

เขาไม่ตอบรับคำทักทายของฉัน ถ้าผ่านพุงพุ่งขึ้นในหลอดลมฉันพร้อมกับกลิ่นเนื้อที่บิดเกลียวแน่น เตรียมพร้อมดีดตัวออกเคลื่อนไหว

การเผชิญหน้ากับเขาทำให้ฉันหวนคิดถึงภาพยนตร์เกี่ยวกับบุกที่เคยดูเมื่อนานมาแล้วและยังฝังลึกอยู่ในความทรงจำ ช่างเป็นความรู้สึกเดจางู* อย่างแปลกประหลาดราวกับว่าฉันถูกคัดเลือกให้แสดงในภาพยนตร์เรื่องนั้น ฉันเป็นนักโทษรายใหม่ ยืนอยู่บนลานกว้าง พร้อมประม้อมกับนักเลงประจำถิ่น

ฉันพยายามนึกให้ออกว่าเด็กใหม่ในเรื่องนั้นทำอย่างไรเพื่อเอาตัวรอด แน่สิ เพราะเขาเป็นพระเอกผู้อยู่รอดถึงตอนจบ เช่นเดียวกับที่ฉันตั้งใจจะทำ หรืออย่างน้อยก็ภายในยี่สิบสี่ชั่วโมงข้างหน้าจนกว่าเพื่อน ๆ จะมาช่วยเราหนีออกไปจากที่นี่

* D'ojà vu ความรู้สึกหรือประสบการณ์ที่เหมือนเคยพบเห็นหรือผ่านเหตุการณ์นั้นมาแล้วในอดีต แต่ไม่สามารถระบุได้

มนตราแห่งดราโก้ ตอน เกร็ดกาย

"ฉันไม่อยากมีปัญหาอะไร" ฉันพูด

ดราโก้ตัวนั้นส่งเสียงประหลาด เป็นเสียงคำรามต่ำในลำคอที่ฉันไม่เคยได้ยิน จากดราโก้ตัวใดมาก่อน ทำให้ฉันสงสัยว่านั่นคือเสียงร้องลั่นกลองรบหรือเปล่านั้น ขณะที่ฉันจ้องดูเขา เกล็ดบนผิวหนังนั้นแลดูเหมือนจะกระเพื่อมไหว

"จะ...จะทำอะไรนะ"

ฉันถามอย่างรู้ตัวว่าคำตอบอาจเป็นอะไรก็ได้ ฉันไม่รู้ว่าเขามีพลังแบบใด แต่ไม่ว่าจะยังไงก็ตาม มันคงมากพอที่จะทำให้ดราโก้ตัวอื่นพากันแอบซ่อนตัว

ฉันถอยหลังก้าวหนึ่งบนพื้นดินเปียกชื้น จ้องเขาแน่นเพราะหวาดเกรงที่จะหลบตา

ทันใดนั้นเกล็ดของเขาพลิกขึ้น ทุกอณูของร่างถูกปกคลุมไปด้วยแผ่นหนามแหลมคมที่ตั้งฉากกับร่างม้ามืดของเขา มันสะท้อนเงาคลุมปลาบดุจใบมีด แล้วฉันก็รู้เลยว่าเพียงโดนตัวเขาแค่ครั้งเดียวเนื้อของฉันก็จะขาดวันเป็นริบบิ้น

ใจฉันหล่นวูบขณะที่ฉันเพิ่งเข้าใจกระจ่าง รู้แล้วว่าทำไมคนอื่นจึงรีบหนีทันทีที่ประตูห้องซึ่งเลื่อนเปิด

ฉันเพิ่มพาสถก่อนหมุนตัว คิดตัวขึ้นผละจากพื้นดินด้วยท่วงท่าต่อเนื่อง สรุปรว่าคนอื่นคิดถูกแล้ว ฉันเองก็ต้องอยู่ให้ไกลจากดราโก้ตัวนี้ อย่างเร็วด้วย

ฉันหายตัวไปกับสายลมคำราม พุ่งผ่านหมู่แมงไม้ในทันที

ฉันได้ยินเขาไล่ตามมาตืดๆ ฉันไวก็จริง แต่เขาก็เร็วไม่แพ้กัน ฉันท่องคาถา ไปเร็ว เร็ว เร็ว เร็วอีก หอบผ่านริมฝีปากไม่หยุด

พอคิดว่าเขาจะไล่ตามฉันทันและทู่ร่างหนามแหลมปะทะร่างฉัน ความกลัวก็รวมตัวกันหนาแน่นจนเพลิงกาฬปะทุขึ้นในปอดและอาบเคลือบในช่องปาก ฉันตระหนักรู้ว่าไม่มีทางเลือก ฉันต้องลุกขึ้นสู้เพื่อปกป้องตัวเอง

ฉันหยุดกลางอากาศและหมุนตัวกลับ คูปีกราวไบเรือใหญ่โอบกอบอยู่เบื้องหลัง ช่างแตกต่างจากปีกของเขาที่แผ่สยายในอากาศ สร้างกระแสลมกระโชกที่พัดโหมใบไม้จนร่วงกราว

ขณะที่เขาอย่างสามซุมเข้าหา ฉันก่อร่างและรวบรวมความร้อนภายในกาย

รู้ว่าแค่ฟันโอ้น้ำขุใส่คงไม่พอ สำหรับเขา ฉันต้องใช้ไฟ เปลวเพลิงเผาผลาญ
เมื่อเขาเข้ามาใกล้ เมื่อใบหน้านั้นอยู่ใกล้เสียจนฉันมองเห็นรูปลักษณะ
กระด้างและโหดเหี้ยม ล้นจุกแก้มกับรูจมูกผาย เมื่อนั้นฉันจึงปลดปล่อย
ความรื้อนลูกโซติภายในกายออกไป

กระแสเพลิงอันกราดเกรี้ยวปะทุและระเบิดพุ่งตรงออกไปข้างหน้า เขา
หมอบต่ำและเบนไปด้านข้าง หวิดจะโดนอย่างสตออย่างฉิวเฉียด ฉันหมุนตัวพลาง
หลุมมองเบื้องล่างและเห็นขาบินวกกลับมา ทะยานพุ่งเข้าหา แวระยับในดวงตา
ของเขาบอกฉันว่าเขาไม่หวั่นเกรงกับพลังของฉัน เขาชอบใจกับมันเสียด้วยซ้ำ
บางทีนั่นอาจเป็นสิ่งที่ทำให้ฉันขวัญผวาที่สุด เขาไม่กลัวไฟเลยหรือ เขา
อยากถูกเผาหรือไร หรือเขาอยากตายกันแน่

หลังจากคิดได้ว่าฉันไม่รู้วาทราคี่ตัวนี้จะมีทำที่ยังไง ฉันจึงตั้งตัวบินต่ำเรีย
พื้นดิน คอยมองระวังหลังไปด้วย และใช้เลย เขาตามฉันมาอีกครั้ง ไล่ล่าไม่
ย่อท้อ คราวนี้ฉันไม่หยุด ฉันเอี้ยวคอและฟันไฟไปข้างหลัง

เขาบินฉวัดเฉวียนตามรอยฉันมาติดๆ ตั้งใจจะจับฉันให้ได้ เหมือนภายใน
ใจเขาไม่หลงเหลือสิ่งอื่นนอกจากความดุร้าย เหมือนมังกรศึกดาบรพรไว้ความ
เป็นมนุษย์แม้เพียงเศษเสี้ยว เขาต้องการทำลายฉัน

ฉันขบฟันแน่นกับริมฝีปากและดันตัวทะยานออกไปให้เร็วขึ้นอีก หวังคิด
ของฉันโลดแล่น ฉันรู้ว่าจะต้องทำอะไร ฉันบินต่ำจนกระทั่งแตะพื้นดิน จากนั้น
จึงพลิกตัวหงายและรอกคอย ถ้าถ่านร้อนระอุภายในกาย ญ่าอ่อนนุ่มรับน้ำหนัก
ตัวอยู่ใต้ร่างขณะที่ยังมองดูตาราคี่ตัวนั้นตั้งตรงมา โอน้ำกรุ่นออกจากจุก

เขาเคลื่อนสายตาไปยังโอน้ำนั้นก่อนจ้องตากับฉัน ความพึงพอใจฉายชัด
ในดวงตาสีตะกั่วคู่นั้น...ฉันเกิดสะกิดใจสงสัยขึ้นมาว่าความพึงพอใจนั้นไม่ใช่เป็น
เพราะเขาเชื่อมั่นว่าเขากำลังจะกำจัดฉันได้ ไม่ใช่เลย เขาต้องการให้ฉันชนะ
เขาต้องการให้ฉันมีชัยเหนือเขาเพื่อที่เขาจะได้เป็นอิสระจากที่นี่

ในจังหวะที่เขากำลังจะถึงตัวฉัน เราทั้งคู่ก็ถูกรุมล้อม
พวกเอนโกรสลีบกว่าคนบุกเข้ามาในป่าจำลอง พวกเขาสวมชุดสีขาวตลอด

มนตราแห่งดราโก้ ตอน เรีบกาย

หัวจรดเท้าทำให้ดูเหมือนเป็นนักบินอวกาศ พวกเขาจับแขนฉันไว้และลากตัวออกไป ฉันขัดขืนตามสัญชาตญาณ ต่อให้พวกเขากำลังช่วยชีวิตฉันจากเพชรฆาตดราโก้ผู้มาจากชุมนุมรักก็ตาม หรือว่ากำลังช่วยเขาจากฉัน ฉันเองก็ไม่แน่ใจในจุดนี้

"จะทำอะไรนะ" ฉันตะโกนใส่ "นี่ไม่ใช่สิ่งที่พวกคุณต้องการหรือออกยาก็เราเช่นฆ่ากันเองไม่ใช่หรือไง เอาสิ! เอาเลย!"

ฉันดันพล่านในวงแขนพวกเขา ฟันไฟที่ไร้ประโยชน์เมื่อมันกระทบกับชุดกันไฟ

เอนโกรสหลายคนห้อมล้อมดราโก้ตัวนั้น แม้พวกเขาจะสวมชุดป้องกันอยู่แต่กลับไม่กล้าลงมือกับเขา ฉันเดาว่าเป็นเพราะเขาจะฉีกทั้งชุดป้องกันที่ทำจากวัสดุพิเศษจนไม่เหลือซาก

พวกเอนโกรสที่มแทงเขาด้วยแท่งเหล็กแหลมคม แต่แล้วฉันก็นึกขึ้นมาได้ว่านั่นไม่ใช่แท่งเหล็กหากแต่เป็นไม้แฉงแบบเดียวกับที่เคยใช้กับฉัน ถึงกระนั้นมันดูจะไม่ค่อยมีผลใดๆ กับเขา บางทีมันอาจจะแทรกผ่านเข้าไปไม่ได้ หรือบางทีเขาอาจจะแข็งแกร่งเกินกว่าจะไยดี

และนั่นเอง ความรู้สึกหนึ่งก่อตัวขึ้นในใจฉัน แม้จะเหลือเชื่อแต่ก็เป็นเรื่องจริง ฉันสงสัยเขา

เขาชูร้องคำราม ส่งเสียงโหยหวนในยามที่พวกเอนโกรสที่มแทงเขาซ้ำๆ แต่เขากลับไม่ยอมศิโรราบ เขาถูกจี้ด้วยกระแสไฟฟ้าครั้งแล้วครั้งเล่าจนเขาไม่รู้สึกรู้สากับมันอีกต่อไป

พระเจ้าช่วย เขาเป็นตัวอย่างไรกันแน่

เวลาต่อมาฉันกลับเข้าสู่ห้องขังและผนังก็เลื่อนปิดลง กักขังฉันไว้ภายใน ฉันอยู่ตัวคนเดียว สันสะท้านกับลมหายใจรุ่มควันระอุของตัวเอง แล้วฉันก็มองไม่เห็นสิ่งใดอีกเลย

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)